ANGELIKA SCHWARZHUBER

HLAVNĚ ZACHOVAT CHLADNOU HLAVU

KLOKAN

edice

Copyright © 2020 by Blanvalet Verlag,
a division of Penguin Random House Verlagsgruppe
GmbH, München, Germany
This edition arranged with Kaplan/DeFiore Rights
through Graal Literary Agency
Translation © Iva Kratochvílová, 2024
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z německého originálu ZIEMLICH HITZIGE ZEITEN
vydaného v roce 2020
nakladatelstvím Blanvalet,
a division of Penguin Random House Verlagsgruppe
GmbH, München,
přeložila Iva Kratochvílová
redakce Hermína Vojtěchovská
obálka Emil Křižka
shop@alpress.cz
Vydání první

ISBN 978-80-7695-373-4

Pro Jasmin a Caroline a pro Ramonu

I bláznivě pestrý patchwork může dobře fungovat.

KAPITOLA 1

Kapky potu na mém čele dnes výjimečně nesouvisely s obtížemi přechodu. Byla jsem prostě jenom k smrti vyděšená.

Smím jako matka řidičky-začátečnice zavřít oči, dokud nedojedeme do cíle? Neexistují na to nějaké předpisy od úřadu, který vydává řidičské průkazy?

Opravdu jsem si umínila, že zůstanu uvolněná a v pohodě. Ale teď jsem v duchu úpěnlivě prosila svou dceru, aby mě nechala vystoupit. A už jsem taky pochopila, proč Emma udělala jízdy až na třetí pokus. Dnes. Přesně před půl hodinou. Ještě u snídaně jsem hlasitě nadávala na učitele v autoškole, který mou dceru přinutil absolvovat víc praktických lekcí jízdy, než mohl unést můj rozpočet. Ale teď jsem se mu v duchu omlouvala. Co kdybych mu zavolala a zeptala se, jaké prášky bere, aby jeho nervy zvládly takovou zátěž. Přesně ty bych totiž chtěla taky! Dvojitou dávku!

Proč sakra dovolil zkoušejícímu, aby Emmě vydal řidičák? Řidičský průkaz v sedmnácti! Koho napadla taková volovina? Pro naši generaci to přece bylo možné až od osmnácti. A jakmile jsme prolezli, vozili jsme jedině kamarády a spolužáky. Nebo nějaké stopaře, které jsme večer nabrali cestou na diskotéku nebo na rockový koncert. Rozhodně jsem si nevzpomínala, že by se naši rodiče nechali od nás vozit, pokud to nebylo naprosto nutné. Když jsme někam jeli jako rodina, za volantem vždycky seděl můj otec. Až

na ty vzácné případy, kdy se trochu víc napil. Potom – ale teprve tehdy – to směla zkusit moje matka. Větami jako „Víš, že existuje i čtvrtá rychlost, Míno? … Jestli ještě trochu zpomalíš, začneme couvat… Když Bůh rozdával talent na řízení, ty jsi nejspíš byla zrovna v kurzu vaření…“ ji otec přiváděl k šílenství. Až jednou, uprostřed noci, docela vynervovaná zaparkovala auto u telefonní budky a zavolala taxi.

„Jestli chceš to auto najít zítra ráno v garáži, okamžitě si přesedneš do taxíku!“ pohrozila mu tónem, který jsme od ní s mou sestrou Moni do té doby nikdy neslyšely. „Pojedeme za tebou.“

S otevřenou pusou jsme sledovaly, jak otec celý rudý opravdu nasedá do taxíku.

Následující tři dny spolu nepromluvili ani slovo. Čtvrtý den se pohádali tak hlasitě, že si naši sousedé připadali jako v první řadě kina – jenom bez obrazu. Poté překvapivě zavládl mír. A od té doby se otec, když byla matka za volantem, zdržoval komentáře. Tedy aspoň většinou.

„Představ si, mami, byla jsem jediná, kdo to dneska zvládl. Všichni ostatní vyletěli,“ vytrhla mě Emma ze vzpomínek.

„Jsem na tebe ohromně hrdá,“ slyšela jsem se a radši si ani nepředstavovala, jak asi řídili ostatní kandidáti. Nenápadně jsem se začala prohrabovat v kabelce na klíně a hledat neškodné bylinné pastilky na uklidnění, které nosím pořád s sebou. Ale když jsem je konečně našla, zarazila jsem se. Než začnou účinkovat, budeme už dávno doma – nebo v nejhorším případě mrtvé.

Ne tak moc vlevo! chtělo se mi vykřiknout. Emmě se však nějakým zázrakem podařilo vyhnout zpětnému zrcátku protijedoucího vozidla. Pomalu jsem vypouštěla mimoděk zadržený nádech. *Uklidni se, Anno, uklidni se!* opakovala jsem si.

Zkoušela jsem si vzpomenout, jaké to bylo, když jsem takto poprvé jela se svou starší dcerou Leonií, které jsme všichni říkali Leo. Měla jsem snad tenkrát pevnější nervy? Většinou s ní ale jako mentor jezdil její otec. Tehdy, před osmi lety. Když jsme ještě nebyli s Haraldem rozvedení.

Po očku jsem se podívala na Emmu. Byla tak neuvěřitelně hezká, se světle šedýma očima, které měla bohužel příliš výrazně orámované černou oční linkou. Tmavě hnědé, po pás dlouhé vlasy si dnes zapletla do volného copu, a vypadala tak ještě mladší, než byla. *Příliš mladá na to, aby sama řídila auto.* Připadalo mi jako včera, když se prohánělа na červeném odrážedle sem a tam po příjezdové cestě. Nebo když jsme spolu jezdily v elektrickém autíčku na autodromu při podzimních pivních slavnostech v Rosenheimu. Jak byla pyšná, když se pořád šikovně vyhýbala svému otci a Leo, aby do nás nemohli narazit. „Bude z tebe prima řidička," chválila jsem ji tehdy. Teď už jsem si tak jistá nebyla.

„Nemám tě zavézt do supermarketu, mami?" zeptala se Emma dychtivě a vjela na kruhový objezd tak prudce, že auto tak tak vybralo zatáčku. Přisedla jsem si ruce pod stehna, abych mimoděk nesáhla po volantu nebo nezatáhla ruční brzdu.

„Už jsem všechno nakoupila," vymáčkla jsem ze sebe.

„Škoda…"

„Hm."

„Mohly bychom si zajet do Rosenheimu na zmrzlinu," navrhla Emma po chvíli.

„Někdy jindy," odmítla jsem rychle. „Musím se vrátit do práce." *Jestli to přežiju!*

„Oukej. Tak se zeptám babičky," řekla dcera, pustila hlasitěji rádio a šlápla na plyn, aby stihla projet křižovatkou, než na semaforu naskočí červená. Málem se mi zastavilo srdce a ptala jsem se sama sebe, jestli to byl vážně tak dobrý nápad, nechat svou matku zapsat jako další Emminu mentorku.

„Poslouchej," začala jsem opatrně. „Víš, že babička je někdy dost ustrašená. Možná bys mohla pro začátek jezdit trochu pomaleji, když bude s tebou."

„Vždyť jezdím jenom tak rychle, jak smím," odsekla Emma podrážděně. Poslední dobou brala skoro každé moje slovo jako kritiku – nejenom při řízení.

„Člověk přece nemusí jezdit tak rychle, i když smí!" Nemohla jsem si pomoct.

„Chceš, abych způsobila nehodu?" vyjela na mě Emma. „To se totiž může stát, když někdo řidiče pořád znejišťuje."

„Ale já…" začala jsem, nakonec jsem si však svůj názor nechala pro sebe. Nemá smysl se s ní teď hádat. A vlastně jsem jí ani nechtěla domlouvat, chtěla jsem jenom celá a zdravá vystoupit z auta.

„Kam vlastně jedeš? Měly jsme odbočit doleva," řekla jsem místo toho.

„K Janě."

„Jaké Janě?"

„K Janě. Té nové!"

„Aha," řekla jsem a matně si vybavovala, že Emma vykládala o nějaké dívce, která s ní chodí do školy teprve od minulého pololetí a se kterou se spřátelila.

„A co chceme u té … Jany?"

„Vyzvednu jí baskytaru, aby se s ní dnes večer nemusela na zkoušku kapely tahat na kole," vysvětlila mi Emma ochotně. *Aha!*

Moje dcera s několika kamarády založila před pár měsíci kapelu Crazyblubb, byla v ní zpěvačkou, a od té doby se z našeho sklepa dvakrát týdně linou podivné hlasité zvuky.

„Baskytaru? Copak Jannik už s vámi nehraje?" zeptala jsem se překvapeně.

„Od té doby, co si pořídil přítelkyni, nemá vůbec na nic čas. Navíc se musí pořád učit."

„A přesně to bys měla dělat i ty, slečinko! Za týden vám začínají maturitní písemky!“

Emma se zdržela komentáře, vyhodila blinkr a zaparkovala – mírně nakřivo – před dvojdomkem s malou, trochu zanedbaně působící předzahrádkou.

„Hned jsem zpátky,“ řekla a vystoupila.

Cítila jsem, jak napětí v mém těle okamžitě povolilo. Alespoň první etapu jsme přežily ve zdraví a těch posledních pár kilometrů domů snad už taky zvládneme.

Emma zazvonila u domovních dveří, které se okamžitě otevřely, a zmizela, aniž jsem mohla zahlédnout její kamarádku.

Vytáhla jsem z kabelky telefon a poslala přes WhatsApp zprávu dosud neinformovaným členům naší rodinné skupiny, kterou kromě mne tvořily moje matka, Emma a Leo: *Emma má řidičák!*

Moje matka zjevně toužebně čekala na zprávu, protože netrvalo ani deset sekund a poslala sérii smajlíků se srdíčkovýma očima a palcem nahoru. Milovala mobil, který jsme jí dali k pětasedmdesátým narozeninám, a několikrát denně nás teď bombardovala duchaplnými průpovídkami, videi a rádoby vtipnými fotkami koček.

Jen o málo později se ozvala i Leo: *Super, ségra!*

Vzápětí mobil zazvonil.

„Ahoj, Leo,“ pozdravila jsem svou starší dceru.

„Ahoj, mami. Volala mi ta dekoratérka. Chce se s námi zítra odpoledne sejít kvůli svatební výzdobě.“

„Zítra? Ale já myslela, že to bude až příští týden?!“

„Něco jí do toho přišlo. Bůhví co. Ty ale můžeš, viď?“ Její hlas zněl naléhavě jako pokaždé, když šlo o organizaci svatby, která se má konat za šest týdnů.

„Jo, jasně,“ řekla jsem a v duchu jsem si povzdechla. Kurz jógy v mém odpoledním volnu přece není zas tak důležitý.

„Super! A mami…?“

„No?“

„Mohla bys zavolat tátovi? Ráda bych tam měla dvojčata jako malé družičky.“

„Já? Proč mu nezavoláš…“

„Vždyť je tak těžko k sehnání,“ skočila mi do řeči. „A já už nevím, kde mi hlava stojí. Moje diplomka, svatba… Ještě štěstí, že toho můžeš tolik udělat za mě, mami. Jsi miláček. Pusu! Uvidíme se zítra.“

A zavěsila.

No výborně! Teď se budu muset zeptat svého bývalého manžela, jestli by jeho tříleté dcery mohly na svatbě rozsypávat květinky. Protože je opravdu pořád těžko dosažitelný, bude lepší promluvit si rovnou s Karlou, jeho druhou ženou, kterou si vzal už rok po našem rozvodu.

Zrovna jsem jí chtěla zavolat, když jsem uviděla Emmu vycházet z domu s kytarovým pouzdrem. Strčila jsem mobil do kabelky. Odložím ten hovor na dnešní večer. Emma uložila nástroj do kufru našeho Opelu Corsa, pak nasedla a nastartovala. Nejdřív dala vzorně blinkr, po pohledu do bočního zrcátka se krátce ohlédla a pak se rozjela.

„Výborně,“ pochválila jsem ji.

„No to je toho!“

Povzdechla jsem si. Člověk jí vážně nikdy nevyhoví. Potom mě konečně dovezla domů.

S úlevou jsem zjistila, že matka není doma. Úplně jsem zapomněla na její kanastové odpoledne. Jednou dvakrát týdně se s kamarádkou Gundi scházejí u našeho souseda Karla Obermeiera na rozšířený karetní kroužek. Emmin výlet do Rosenheimu tak pro dnešek padá. *Díky bohu!* Přesto by Emma možná dokázala babičku přesvědčit, aby se spolu aspoň kratičce projely, až se vrátí. Jelikož jsem matku nechtěla nechat hned první den snášet vnuččino řidičské umění, na

které si budeme ještě muset zvyknout, předstírala jsem, že musím autem zajet do práce.

„Proč si nevezmeš kolo?“ brblala Emma zklamaně.

„Protože… protože potom musím ještě něco vyřídit,“ řekla jsem vyhýbavě. A hned jsem popadla kabelku a klíče od vozu a utekla z domu, než si mě Emma omotá kolem prstu a auto na mně vyškemrá.

Když jsem dorazila do stomatologické ambulance, seděla moje zaměstnavatelka Zoe na pohovce ve velkém předpokoji, který sloužil i jako čekárna, a listovala v jednom z drahých lesklých časopisů, které měly pacientům zkrátit čekání.

„Už jsi tady?“ zeptala jsem se na to, co bylo očividné. Obvykle ale přicházela až těsně před začátkem večerních ordinačních hodin.

„Byla jsem u daňového poradce a už nemělo cenu chodit domů,“ vysvětlila Zoe a zakousla se do jablka.

Zoe převzala praxi svého strýce tady v Prienu u jezera Chiemsee před devíti lety. A s ní i veškerý inventář – včetně mě. Zpočátku jsem nevěděla, jestli zvládnu práci pro lékařku, která je skoro o deset let mladší než já. Ale ona oceňovala mé zkušenosti, a tak jsme celkem rychle vytvořily sehraný tým.

Uložila jsem si kabelku pod psací stůl v recepci.

„Není ti nic? Jsi nějaká bledá,“ poznamenala Zoe.

„Emma udělala řidičák.“

„Aha!“ Přikývla.

Přestože sama děti neměla, Zoe okamžitě pochopila, co tahle věta znamená. V okruhu jejích přátel jsem nebyla jediný rodič s řidičským nováčkem.

„No, musíš to vydržet.“

„Já vím. Ale s Leo mi to tenkrát nepřišlo tak hrozné,“ vyslovila jsem, co se mi předtím honilo hlavou, a posadila se vedle ní na pohovku.

Zoe se zasmála.

„Nepřišlo tak hrozné? Vzpomínám si, že mi tenkrát Harald vyprávěl, jak jsi vyděšená… Sakra!“

Vstala a já předstírala, že jsem neslyšela, co právě řekla.

Přesně v tom momentě to znovu začalo. Jako by někdo na plné pecky zapnul topení. Měla jsem pocit, že se mi během pár sekund rozžhavil obličej a krk a pak mi na čele, tvářích a na nose začaly vyskakovat drobné krůpěje potu. Celé to trvalo sotva minutu, ale i tak byly ty návaly nepříjemné a pokaždé mě trochu vyvedly z rovnováhy. Rychle jsem popadla jeden z časopisů a začala jsem se ovívat.

„Omlouvám se, Anno,“ řekla Zoe a zatvářila se nešťastně.

„Pro mě je to vyřízené, Zoe,“ řekla jsem. Dál jsem to nerozebírala, protože v tu chvíli přišla Oxana.

K mým úkolům v ambulanci patřilo asistovat Zoe při vyšetřeních a zákrocích, vysvětlovat našim pacientům, jak si mají správně čistit zuby, uklidňovat bojácné děti – a někdy i dospělé, odstraňovat zubní kámen a postarat se o čistotu nástrojů. Oxana zodpovídala za evidenci a veškeré administrativní záležitosti. Tu a tam zaskočila i v ordinaci, když jsem tam výjimečně nebyla já. To se ale prakticky stávalo jen zřídka.

„Krásné odpoledne, paní doktorko, Anno,“ řekla a nikdo, i kdyby ji neznal, nemohl přeslechnout akcent prozrazující její ruské kořeny.

„Ahoj, Oxano,“ řekly jsme se Zoe současně.

Pětadvacetiletá zaměstnankyně s tváří anděla a tělem tanečnice z burlesky hodila na stůl reklamní noviny, které zřejmě vylovila ze schránky. Pak se posadila ke stolu v recepci, několika pohyby si svázala blonďaté kadeře do drdolu, načež zapnula počítač a otevřela kalendář s objednanými pacienty. To vše dělala s elegancí, jaké svého času nedosahovala ani krasobruslařka Katharina Wittová. Od

té doby, co k nám Oxana před dvěma lety nastoupila, se rapidně zvýšil podíl mužských pacientů.

Zoe mezitím zmizela v ošetřovně číslo 2 a já zašla do skladovací komory a převlékla se do pracovního oblečení. Když jsem se vrátila do čekárny v bílých kalhotách a šeříkové tunice s vyšitým rozesmátým zubem – logem naší ambulance, na pohovce už seděla jedna pacientka a listovala v reklamních novinách.

„Dobrý den, paní Fischerová," pozdravila jsem vlídně starou dámu, která se dobře znala s mou matkou.

„Nazdar, Anno," řekla a posunula si na nose brýle na čtení. „Jak se má Mína?"

„Jó, má se dobře, děkuji za optání."

„Pozdravuj ji. Brzy se za ní zastavím s pár věcmi na přešití."

„Vyřídím jí to, paní Fischerová."

Moje matka byla švadlena. A přestože byla už dávno v důchodu, přilepšovala si k němu občasným šitím pro své známé.

Vydala jsem se k ošetřovně číslo 1 a při tom jsem koutkem oka zahlédla obrovský titulek na první stránce těch reklamních novin: *Mezinárodně uznávaný filmový skladatel se vrací – Jo Ranke zpátky na Chiemsee.*

Na fotce pod nadpisem se do fotoaparátu zářivě usmíval člověk, o kterém jsem sice věděla, že je mu 52, ale vypadal mnohem mladší.

Zastavila jsem se, protože najednou jsem měla nohy jako z třaslavého želé! *Jo? Jo se vrací na Chiemsee? Jo! Moje první velká láska.*

KAPITOLA 2

„Anno, můžeš prosím přijít za mnou?“

Mezi dvěma pacienty mě Zoe odvolala z ošetřovny do kuchyňky a ustaraně se na mě zadívala.

„Mrzí mě, že jsem předtím zmínila tu záležitost s Haraldem. Ale…“

„Ale houby!“ přerušila jsem ji a mávla rukou. „To, že jsi s ním spala, jsem ti už dávno odpustila.“ Vzhledem k tomu, že se vrátil Jo, byl pro mě můj nevěrný exmanžel vážně dost nepodstatný.

„Jednou! A byla jsem opilá!“ upřesňovala Zoe snad po sté, jak to bylo.

„To je v pořádku, Zoe. Nebyla jsi přece jediná.“ Už jsem to dokázala brát s humorem. Tenkrát její přešlap mezi námi samozřejmě vyvolal pořádné napětí. Málem jsem podala výpověď. Zastavily mě ale dva důvody.

Za prvé: Pravděpodobnost, že ve 40 letech rychle dostanu ve svém městě rovnocennou práci, byla poměrně nízká. Zvlášť s perspektivou, že ze mě brzy bude matka samoživitelka. Protože jak se ukázalo, Zoe byla jen špičkou ledovce.

Za druhé: Zoe to celé neuvěřitelně mrzelo. Za týden zhubla skoro čtyři kila. Když nakonec dostala při čištění kořenového kanálku takový záchvat pláče, že jsme musely vyděšeného pacienta odeslat ke kolegovi, odvedla jsem Zoe domů do jejího elegantního třípokojového bytu. Tam mě zoufale

prosila, abych jí odpustila a neodcházela z práce. Po dvou lahvích ryzlinku a polovině lahve vaječného koňaku jsem jí konečně udělila rozhřešení. Vzhledem k mimořádným okolnostem jsem bez okolků přijala, že mi zvýšila mzdu a nabídla týden dovolené navíc. Kromě toho jsme si svatosvatě slíbily, že o tom nikomu neřekneme, aby před lidmi nevypadala jako cizoložníkova coura – a já jako ubohý podváděný pitomec. Už se rozednívalo, když jsem odjížděla taxíkem domů s pevným předsevzetím, že Haralda pošlu do háje. Jenomže mě předběhl. Jeho půlka skříně byla prázdná a na mém nočním stolku ležel lístek: *Promiň, Anno, je mi to líto.* Za víc slov jsem mu nestála.

„Tak co je s tebou, Anno?“ vytrhla mě Zoe z myšlenek. „Takhle nesoustředěnou tě vážně neznám.“

„Nic.“

Naklonila hlavu na stranu a zkoumavě si mě prohlížela.

„Nic? Málem jsi paní Fischerové strčila odsavač slin do nosu!“

„Promiň… nějak mi to sklouzlo,“ pokoušela jsem se o omluvu.

„Dvakrát?“

Rozpačitě jsem pokrčila rameny.

„Už se to nestane.“

„Jestli tě něco trápí…“

„Fakt ne,“ přerušila jsem ji a snažila se, aby to znělo normálně. Nakonec mi to uvěřila.

„No dobrá, tak jdeme pracovat.“

O čtyři hodiny později jsem doma zajížděla do garáže a neměla ani ponětí, jak jsem přečkala pracovní dobu. Jo se mi neustále vkrádal do myšlenek a jen s největšími obtížemi

jsem se soustředila na svou práci, abych už neudělala žádnou chybu. Přitom jsem si až do dnešního dne na Joa dávno ani nevzpomněla. No, dávno, to je možná trochu přehnané. Vlastně se mi o něm nedávno zdálo. Což se od té doby, co jsem single, stávalo častěji a připouštím, že to bylo trochu divné. Vždyť je to přece jen dobrých třicet let, co jsem ho viděla naposled. Ale z nějakého důvodu jsem na Joa nikdy nedokázala zapomenout. Nejenže mě připravil o panenství, ale k tomu mi navíc zlomil srdce.

Když jsem vystupovala z auta, uslyšela jsem z otevřeného sklepního okénka různé hudební nástroje, pokoušející se společně zahrát nějaký song. Zjevně se jim to moc nedařilo. Basy duněly, elektrická kytara s kvílením hledala správné tóny a do toho rachotily bicí. Když jsem došla k domovním dveřím, Emma začala zpívat a teď jsem konečně tu písničku poznala: *Smells Like Teen Spirit* od Nirvany.

Ještěže nemáme žádné přímé sousedy, kteří by se mohli rozčilovat nad hlasitou hudbou. Náš domeček stojí uprostřed velké zahrady plné ovocných stromů a keřů a se zeleninovým záhonem, o který se s velkou vášní stará matka. A moje matka – no, naštěstí už moc dobře neslyší, takže ji to v přístavku, kde si zařídila malou garsonku, tolik neruší. Nebo si aspoň zatím nikdy nestěžovala.

„Ale co, jen ať si mládež klidně muzicíruje," řekla, když Emma požádala o přeměnu jedné místnosti ve sklepě na zkušebnu. „Když budou dělat muziku, aspoň je nebudou napadat žádné hlouposti."

Odemkla jsem vchodové dveře a Conny, naše černá kočka, kolem mě jako blesk vystřelila do zahrady.

Zřejmě není zrovna velký fanoušek hudební skupiny Crazyblubb. Ani Nirvany.

* * *

Zašla jsem do obytné kuchyně a postavila si vodu na čaj. Mnohem raději bych si dala šálek dobré kávy. Ale tu teď můžu pít nejpozději krátce po poledni, jinak bych v posteli marně probděla půl noci.

Povzdechla jsem si. Dřív mi kofein ani v noci vůbec nevadil. Jenomže teď – pár měsíců před mými padesátými narozeninami – bylo čím dál víc věcí, kterých jsem se musela vzdát nebo které mě omezovaly: z prosecca mě obvykle bolela hlava, po tučném jídle pálila žáha a příliš dlouhé sezení mi způsobovalo bolesti zad, které jsem dokázala zahánět jen důsledným cvičením jógy. I když jsem byla jakžtakž fit, moje tělo mi čím dál víc kazilo náladu. A to se mi vůbec nelíbilo.

Usedla jsem ke kuchyňskému stolu s čajem a reklamními novinami, které jsem si přinesla z ordinace, a nasadila si na nos čtecí brýle. Další nutné zlo, které jsem ještě nedávno nepotřebovala. Brýle jsem teď měla skoro v každé místnosti, abych je nemusela pořád hledat. Konečně jsem si mohla v klidu přečíst článek o Joovi. Kromě toho, že se nastěhoval do domu po své nedávno zesnulé matce přímo u jezera, jsem se také dozvěděla, že má za sebou rozvod.

Takže je single! blesklo mi hlavou, i když to nemusel nutně být správný závěr. Nemá už třeba novou přítelkyni? Ale kdyby tomu tak bylo, určitě by to v novinách napsali. Najednou se hormony, o kterých jsem ani netušila, že je v sobě ještě mám, roztančily s lahví piva kolem plápolajícího táboráku a prozpěvovaly hit Pointer Sisters *I'm So Excited*. Polkla jsem. Copak zpráva o Joově návratu skutečně stačí, aby mi tak prudce stoupla tepová frekvence? Nebo si mám urychleně nechat zase jednou zkontrolovat krevní tlak?

Ve věku, kdy se při každém nákupu tamponů zamýšlíte, jestli to není poslední balení, které v životě vložíte do vozíku, mě muži nějak přestali zajímat.

Vlastně vždycky jsem se trochu posmívala zběsilým snahám Zoe a mé nejlepší kamarádky Ilony, najít si vhodného partnera. Jako pracující matka-samoživitelka s dvěma dcerami, kočkou a vlastní matkou v domě jsem toho měla takříkajíc na hrbu už tak dost. Nepotřebovala jsem ještě i chlapa, který by se mi pletl do výchovných problémů, snažil se mi vnutit jiný životní styl nebo mě hlasitým chrápáním okrádal o noční spánek pro krásu. A navíc jsem od rozvodu s Haraldem ani nepotkala muže, který by mě třeba jen náznakem zaujal. A abych byla úplně upřímná, od té doby se také nikdo nezajímal o mě. Rozhodně ne vážně. No dobře. Tak snad kromě Ronalda, španělského šéfkuchaře v mé oblíbené italské restauraci *Dolce Vita* hned za rohem. Ronaldo kouzlil na mé pizzy květiny z plátků salámu a oliv a citronovou zmrzlinu, kterou jsem si občas dopřávala jako dezert, poléval obzvlášť velkou dávkou limoncella. Byl opravdu milý a vůbec nevypadal špatně. Mělo to však háček – a ten se jmenoval Gerda. Gerda byla jeho manželka, známá svou temperamentní povahou. Už jen z toho důvodu Ronaldo samozřejmě nepřicházel v úvahu.

Hladina hluku ze sklepa se zvýšila. Jakási svérázná interpretace jedné písničky od Coldplay, jejíž název mě zrovna nenapadal. Podívala jsem se na kuchyňské hodiny. Třičtvrtě na devět. Ještě patnáct minut. To byl časový limit, který jsem s Emmou vyjednala pro zkoušky během týdne.

Došla jsem k lednici a vyndala zbytek těstovinového salátu od oběda, krátce jsem se zamyslela a pak jsem ho zase vrátila nazpět. I když jsem už celé hodiny nic nejedla, neměla jsem vůbec hlad. Což mě trochu překvapilo. Protože normálně bych mohla jíst vlastně pořád.

„Neviděla jsi někde Conny?“

„Mami, tys mě ale vyděsila!“

„Omlouvám se. Ale ta kočka tu už zase není.“

„Conny je na zahradě.“

„Kde?“

„Na zahradě,“ řekla jsem trochu hlasitěji. „Potom ji pustím dovnitř.“

„Díky. Poslyš, může si Emma vzít zítra auto?“ zeptala se.

„Proč?“

„Mohla by mě zavézt do zahradnictví a pak na hřbitov. Nutně tam potřebuju zasadit něco nového.“

Polkla jsem. *Opravdu mám ty dvě nechat jezdit samotné?*

„To přece můžu udělat já,“ navrhla jsem.

Zasmála se.

„Ty? S tvým vztahem k rostlinám?“

V duchu jsem si povzdechla. *A to jenom proto, že tu a tam zapomenu zalít kytky.*

„Radši to udělám sama,“ dodala, než jsem stačila cokoliv namítnout. „A Emma bude určitě ráda, že může řídit.“

„Když myslíš,“ vzdala jsem to nakonec.

Moje mladší dcera teď má řidičský průkaz a musí získat praktické zkušenosti. Měla bych tedy překonat svůj strach. Nějak.

Matka mi položila ruku na rameno.

„Neboj. Dohlídnu na ni, aby nejela moc rychle,“ řekla a chlácholivě mě stiskla. „V nejhorším případě se teatrálně chytím za srdce – něco takového vždycky pomůže.“

Musela jsem se zasmát, dokud mi nedošel celý význam této poznámky.

„To jsi ale dost často dělala i se mnou,“ řekla jsem.

„No právě – a vždycky to pomohlo.“

„Mami!“

„No co? Lepší než jakékoli diskuse, ne?“

Zdržela jsem se odpovědi.

„Jestli máš ještě něco na žehlení, můžeš mi to dát!“ nabídla mi. Od té doby, co od sestry dostala stolní mandl, starala se i o naše věci.

„Momentálně ne, díky.“

Obdivovala jsem matčinu energii. Nejenže udržovala v pořádku svoji domácnost, naši zahradu i část hřbitova a šila pro známé, pomáhala také několika svým kamarádkám, které už kvůli věku nebyly tak zdatné, a mimoto zpívala v pohřebním sboru. Práce a účast na místním společenském životě ji udržovaly v kondici.

„Kdo odpočívá, rezaví," to byla její mantra. A zřejmě na tom starém rčení skutečně něco bylo. Pořád měla dobrou postavu a většina lidí si myslela, že je mnohem mladší. Její styl oblékání byl navíc modernější než u leckteré čtyřicátnice. I když náš společný život nebyl bez konfliktů, byla jsem ráda, že se po mém rozvodu nastěhovala k nám do garsonky, kterou Harald předtím využíval jako kancelář. Mohla jsem tak bez problémů dál chodit do práce a věděla jsem, že matka se o mé dcery dobře postará.

Vrhla pohled na noviny a přistoupila blíž.

„To je přece Rankeovic Josef," řekla s přimhouřenýma očima a sáhla po novinách. „Ten muzikant, že?"

„Je to skladatel, mami. Píše filmovou hudbu."

„No vždyť říkám. Dobře si na něho pamatuju. Chodil do třídy s Moni," prohlásila.

„Přesně tak." Nic víc jsem k tomu nedodala. Kromě mé nejlepších kamarádky Ilony o mém dobrodružství s Joem nikdo nevěděl. A tak to mělo zůstat.

„Vypadá teď líp než tenkrát. Myslíš, že má lifting?" zeptala se.

„Ale no tak, mami. Rozhodně ne."

Podívala se na fotku pozorněji.

„Hm. Nebyla bych si tím tak jistá. V dnešní době si to nechávají dělají i muži."

Jen jsem pokrčila rameny a napila se čaje, který mezitím vystydl.

„Nebyl by to mužský pro tebe, holka?"

„Pro mě?“ Krátce jsem se zasmála a ucítila jsem, jak se mi do tváří valí horko, které tentokrát nemělo nic společného s přechodem. „Jak tě mohla napadnout taková pitomost?“

Než mi mohla dát odpověď, která mě skutečně zajímala, vešla do kuchyně Emma. A teprve teď jsem si uvědomila, že se sklepa už nic neozývá. Otevřenými dveřmi jsem viděla Robina a Farida, další dva členy kapely, kteří mi rychle zamávali a rozloučili se.

„Ahoj, babi… Mami, může Jana u nás o víkendu přespat?“

„Tenhle víkend? To není dobrý nápad. Musíš se přece učit na maturitu.“ Už mě opravdu děsně štvalo, že jí to musím pořád připomínat.

„Právě proto by měla spát tady. Můžeme společně dělat cvičení z matiky.“

Její tón mi napovídal něco jiného. Přesto jsem souhlasila. Třeba se s novou kamarádkou bude opravdu učit. „No tak dobře… a kde je vůbec Jana?“

„Ve sklepě. Budeme ještě vymýšlet song na Leinu svatbu, dokud pro Janu nepřijedou.“

Zatímco mluvila, vylovila ze spíže pytlík chipsů a dvě lahve vody.

„Zavezeš mě zítra do zahradnictví a na hřbitov, Emmo?“ zeptala se jí matka. Měla sice sama také řidičský průkaz, ale už tři roky nejezdila. Hrající si dítě tehdy vyběhlo mezi zaparkovanými auty přímo před její vůz. Stačila sice zabrzdit a nic se naštěstí nestalo, ale od té doby už nikdy nesedla za volant.

„Jasně, babi!“ zazářila Emma. „A kdybys potřebovala ještě někam jinam, kdykoliv tě odvezu.“

„Výborně! Je dobře, že už máš řidičák,“ řekla matka s viditelným potěšením a já jen doufala, že se její dobrá nálada po zítřejší jízdě nepromění v panické ataky.

Emma znovu zmizela ve sklepě.

Matka se také rozloučila. *Jak jenom ji předtím mohlo napadnout, že by Jo mohl být pro mě vhodný partner?*

Vyklidila jsem myčku a zrovna jsem se chystala odejít do ložnice, abych se v posteli podívala na pokračování *Černé listiny* s vynikajícím Jamesem Spaderem, když jsem zvenku zaslechla klakson. Copak? Kdo to může v tuhle dobu být?

Vyšla jsem na chodbu, otevřela přední dveře a vyhlédla ven. Vepředu na ulici stálo pod pouliční lampou červené auto. Zahlédla jsem jen obrys muže sedícího za volantem.

„To je jenom můj táta," uslyšela jsem nějaký hlas. Otočila jsem se. Vedle Emmy stála plavovlasá dívka, provokativně nakrátko ostříhaná, a spěšně vklouzla do šedých tenisek a černého kabátu. Byla skoro o hlavu vyšší než Emma, hubená a neohrabaná jako hříbě.

„Ahoj, Jano. Já jsem Emmina máma."

„Dobrý den, paní Reiterová. A děkuji, že mě tu necháte o víkendu přespat." Rozhodně byla zdvořilá.

„V pohodě. Jsem přece ráda, že se budete pilně učit matiku," dodala jsem, aby bylo jasné, co od nich dvou o víkendu očekávám.

Emma za Janinými zády rozčileně obrátila oči v sloup a já jsem se držela, abych nepotřásla hlavou.

Další netrpělivé zatroubení. Má ten člověk nějaký problém? Musí přece vidět, že už stojíme v otevřených dveřích.

„Už musím jít. Ahoj, Emmo, na shledanou, paní Reiterová."

„Ahoj, Jano," řekly jsme s Emmou současně.

Dívka zvedla pouzdro s baskytarou, pospíšila si k autu a rychle nastoupila. Hned nato odjeli.

„To byl Janin táta?" zeptala jsem se. „Proč nezazvonil u dveří a nepředstavil se?"

„Nemám ponětí. Třeba někam spěchá?" mínila Emma. A než jsem se jí mohla pořádně vyptat na Janiny rodiče, zmizela ve svém pokoji.

Nedokázala jsem se ani soustředit na seriál, natožpak usnout. Kvůli tomu článku v novinách se mé myšlenky pořád točily kolem Joa, přestože se to celé odehrálo už před tolika lety.

Jo slavil u rybníka s přáteli své jednadvacáté narozeniny. Vlastně jsem nebyla vůbec pozvaná. Jenomže Moni si zapomněla klíč od domu. Až moc nadšeně jsem toho využila a dojela na kole k rybníku, abych jí ho přivezla.

Když mi Jo vrazil do ruky lahev piva, prostě jsem tam zůstala. Do té doby ve mně ten pohledný tmavovlasý mladík viděl jen malou sestru své spolužačky Moniky. Přitom mi bylo už osmnáct a byla jsem do něho dlouho zamilovaná.

Toho večera mě Jo asi poprvé vnímal jako ženu. Možná to bylo kvůli šatům, které jsem si oblékla speciálně pro něho. Několik hodin jsme si povídali u táboráku. O hudbě, o našich snech a o tom, kolika způsoby můžete otevřít pivní lahev, když nemáte po ruce otvírák. Ostatní dříve nebo později odjeli domů nebo si zalezli do stanů, a on mi konečně vzal hlavu do dlaní a políbil mě. Dodnes jsem si ten okamžik pamatovala, jako by to bylo včera. Jeho měkké rty, jeho vlasy, které slabě voněly kouřem, jeho teplé ruce – a pocit, že svět se zastavil, zatímco my se dál otáčíme v nekonečném polibku.

„Pojď!“ zašeptal mi po chvíli do ucha a táhl mě za ruku ke svému autu. A tam jsme se na zadním sedadle jeho starého Opelu Caravan pomilovali.

Druhý den ráno se před ostatními choval, jako by se nic nestalo. Já bych přitom ze samé zamilovanosti nejraději vykřičela na celý svět: Jo se vyspal s Annou! Když jsem se loučila, jenom mi rychle zamával a pak se odvrátil.

Několik následujících dní jsem nevycházela z domu ze strachu, že zmeškám jeho telefonát. Ale on se neozval. Třetí

den jsem konečně zašla do hospody, kam Jo pravidelně chodíval s kamarády. A tam jsem se dozvěděla, že to ráno odjel do Hamburku. Na podzim tam začne studovat a do té doby si bude vydělávat jako číšník. Odjel do Hamburku? Proč mi to u táboráku neřekl? Celá sklíčená jsem šla domů a matce jsem namluvila, že mám zkažený žaludek, aby se neptala, co mi je.

Celé týdny jsem doufala, že se pro jeho chování najde nějaké věrohodné vysvětlení. Že mi ještě zavolá nebo třeba napíše. Omyl. Od té doby jsme se už nikdy neviděli, když nepočítám jeho fotky v různých časopisech, které o něm informovaly. Chvíli mi trvalo, než jsem se otřepala z nešťastné lásky, kterou jsem nechtěla dávat najevo, aby se o tom trapném odmítnutí nikdo nedozvěděl. Všechno jsem řekla jen Iloně. A ta tehdy dělala, co mohla, aby mě přivedla na jiné myšlenky. A nakonec jsem potkala Haralda a od té doby už pro mě Jo nehrál žádnou roli.

Přesto ve mně celou tu dobu pořád ještě dřímala nejasná touha, které jsem sama nerozuměla. Copak je pravda, že se na první lásku nedá doopravdy zapomenout? *The First Cut Is The Deepest*, zpíval před mnoha lety Cat Stevens. Měl pravdu? Nebo to bylo proto, že jsem nikdy neměla příležitost říct Joovi, jak moc jsem do něho byla zamilovaná? *Jsi hloupá, Anno Reiterová! Je to přece tak dávno!* říkala jsem si a pevně jsem se rozhodla, že na něho už nevyplýtvám jedinou myšlenku.

KAPITOLA 3

I když jsem se moc nevyspala, ráno jsem kupodivu docela svižně vyskočila z postele. Včera jsem zapomněla zavolat Karle, tak jsem se do toho hned pustila.

„Reiterová," ohlásila se.

„Tady taky Reiterová," řekla jsem já.

„Ahoj, Anno!" Znělo to překvapeně. „Moment… počkej chvilku… Ne, Pio, teď ne. Lino, polož ten…" Ozvalo se hlasité zařinčení. „… talíř s koláčem!" Následoval hluboký povzdech.

„Mám zavolat později, až budou dvojčata ve školce?" nabídla jsem jí.

„Tu dnes zrušili kvůli nějakýmu pitomýmu školení o ochraně dat."

Nedalo se přeslechnout, že z toho není dvakrát nadšená.

„Tak povídej!"

„Totiž, jde o tu svatbu…," začala jsem a přednesla jí Leinu prosbu.

„Samozřejmě!" vykřikla nová žena mého bývalého manžela.

Potěšilo ji, že Leo chce mít své malé nevlastní sestry na svatbě jako družičky, a slíbila, že zařídí všechno potřebné. A tak jsem si mohla odškrtnout další položku z dlouhého seznamu úkolů, který mi moje dcera sestavila.

* * *

Jako obvykle ve středu dopoledne bylo do ordinace objednáno jen pár pacientů, na které čekalo časově náročné ošetření a nasazování zubních náhrad. Obrušování zubů, úprava můstků a korunek, domlouvání plánu léčby. Ve středu jsme mimo ně přijímaly jen opravdu naléhavé případy. Dnes naštěstí nikdo takový nepřišel. A tak se mi pro jednou podařilo odejít z práce načas. Zrovna jsem zamířila k pekařství, když kolem mě projel černý mercedes. Náhodou mi pohled padl na řidiče, a já strnula: Jo! Je to on? Samozřejmě, že to byl on! Puls mi okamžitě vystřelil na hodnotu, kterou jsem odhadovala na 180, a já vytřeštěně sledovala auto, dokud nezmizelo v zatáčce. Jo je doopravdy zpátky ve svém rodném městě a je už jen otázkou času, kdy se tu někde potkáme. Při té představě se mi sevřel žaludek. Snad radostným očekáváním? Nebo spíš strachem? Nemám přece ani ponětí, jak se k němu mám po všech těch letech chovat. Ale jaképak hloupé rozmýšlení? Vždyť už přece nejsem žádná puberťačka.

Rychle jsem vyřídila všechny nákupy a spěchala domů.

Na příjezdové cestě před domem už stál Lein bledě-modrý Renault Clio, kterým jsme chtěly zajet ke svatební dekoratérce.

„Ahoj, nejlepší tchyně na světě," ozval se veselý pozdrav, jakmile jsem vešla do kuchyně. U stolu tam seděla Leo, moje matka a mladík, který si víc než zasloužil titul nejsvůdnějšího muže na světě. A ne, ten tmavovlasý krasavec s jiskřivýma, jasně zelenýma očima a širokým úsměvem nebyl můj budoucí zeť, ale jeho bratr Ben. Už od školky to byl Lein nejlepší kamarád. Odmala s námi trávil tolik času, že se už dávno stal součástí rodiny. Na základní škole děti chodily do stejné třídy, společně přešly na gymnázium a i tam byly nerozlučné. Všichni byli přesvědčení, že Leo a Ben k sobě patří a že se nakonec někdy později vezmou. Jenomže osud si tady dovolil malý žertík a měl s nimi jiné plány. Ben měl Leonii rád, o tom není pochyb, ale pro velkou romantickou

lásku měla nesprávné pohlaví. Když Leo někdy jako teenagerka pochopila, že Ben je na kluky, zpočátku se podrážděně stáhla. Bez svého Bena ale dlouho nevydržela.

„Máme velkou šanci, že budeme navždycky nejlepší kamarádi," prohlásila pragmaticky. „Jestli bychom to ale dokázali spolu vydržet tak dlouho jako pár, to je naproti tomu otázka."

Ben si brzy našel stálého přítele a také Leo se začala scházet s jinými kluky. Zdálo se však, že to nijak neovlivnilo jejich přátelství.

O čtyři roky později nás překvapila sdělením, že chodí s Benovým o dva roky starším bratrem Timem.

No a teď spolu měli krátce před svatbou.

„Nevěděla jsem, že půjdeš s námi, Bene," vyhrkla jsem potěšeně.

„Přece si nemyslíš, že vás nechám samotné vybírat svatební výzdobu," řekl s předstíraným pohoršením.

„Ještěže jsi tady, Bene," utrousila moje matka, která v takových záležitostech vždycky pochybovala o mém i Leině vkusu.

„Ty nám vůbec nevěříš, babičko," protestovala Leo.

„Mám pro to dobrý důvod, děvenko," odpověděla, „dobrý důvod." A Ben souhlasně přikývl.

„Žádný strachy, Míno," řekl. „Osobně se postarám, aby můj bratr a Leo měli velkolepou svatbu."

Nikdo se ho ani nemusel ptát a Ben se hned od začátku ujal povinností organizátora svatby. Rodiče obou bratrů se už před dvěma lety odstěhovali do Řecka, aby si tam užívali slunečný důchod, a proto jim nemohli s přípravami pomáhat. Leo s Timem tak byli rádi za každou pomoc, kterou jim někdo mohl nabídnout.

Zrovna jsme se chystali vyrazit, když přijela domů Emma spolu s Janou. Když Jana uviděla Bena, doslova jí spadla brada.

„Ahoj! „Já jsem… ehm, Jana," vykoktala a rázem celá zrudla. Leo, matka a já jsme na sebe vrhaly pobavené pohledy. Nebylo pro nás nic nového, že Ben na někoho takhle zapůsobil.

„Taky tě zdravím, Jano," odpověděl Ben mile.

„To je Ben. Nedělej si žádný naděje, je jenom na kluky," vysvětlila suše moje nejmladší; tím to pro ni bylo vyřízené.

Ben si Emmu přitáhl k sobě a pevně ji objal.

„Hele, Čarodko, slyšel jsem, že jsi konečně dostala řidičák."

„No jestli!" Široce se usmála.

„Gratuluju. A budeš jezdit hezky opatrně, že jo?" Ben jí něco takového mohl říct, aniž by se na něho naštvala. Na rozdíl ode mě.

„Jáásně."

Jestliže Leo a Ben byli nejlepší kamarádi, pro Emmu byl Ben starší brácha, kterého nikdy neměla. Oba navíc sdíleli velkou vášeň: vaření. Každých pár týdnů u nás pořádali večeři a na celé hodiny kvůli tomu mizeli v kuchyni, aby nás pak pohostili těmi nejneobvyklejšími lahůdkami. Nakonec jsme všichni hádali, kdo co uvařil, a vítěz pak nemusel pomáhat s úklidem. Ben dokonce svou lásku k vaření proměnil v zaměstnání a pracoval v kuchyni jedné z nejžádanějších restaurací u jezera Chiemsee, jejíž šéf Bernhard byl náhodou jeho přítelem.

Jana ještě pořád zírala na Bena.

„Neslintej tak. Jdeme!" zavelela Emma a táhla kamarádku směrem ke schodišti. „Jdeme do mýho pokoje."

„Myslela jsem, že mě zavezeš na nákup?" ozvala se moje matka.

„Však jo. Za půl hodiny."

„Prosím tě, jeď s babičkou opatrně, ano?" zavolala jsem za ní a sklidila jsem za to jenom otrávené odfrknutí – a pořádný nával horka.

* * *

Když jsme konečně opouštěli dekoratérčin dům, brněla mně hlava. Neměla jsem ponětí, kolik dá námahy vybrat to správné květinové aranžmá do kostela, kytici pro nevěstu a ostatní materiál na výzdobu. Hlavně proto, že jsme s sebou měly Bena, který bral všechno ohromně vážně a přinutil dekoratérku Gabrielu, aby se párkrát zapotila při jeho speciálních požadavcích. Muselo se pamatovat na tolik věcí, které by mě v životě nenapadly. Plovoucí svíčky v dřevěných miskách, nebo raději skleněné svícny? Jmenovky na svatební stoly na slonovinovém, nebo na krémovém papíře? Napsané ručně zlatým písmem, nebo černě natištěné? Bílé potahy na židle, nebo snad vůbec žádné? To je jen několik příkladů z celé spousty otázek, na které jsme čtyři hodiny hledali odpovědi, a nakonec jsme usmlouvali cenu, ze které se mi málem protočily panenky.

Věta *Dřív bývalo všechno jednodušší* určitě neplatí vždycky, ale pokud jde o svatby, je ve většině případů rozhodně pravdivá, pokud jste kdysi nepatřili zrovna do nějaké královské rodiny nebo nóbl vyšší společnosti. Mezi Haraldovou nabídkou k sňatku a naší svatbou uběhly pouhé dva měsíce. A to bohatě stačilo, abychom si stihli koupit šaty a oblek, vyhledat správnou hospodu, vybrat tam dvě menu, domluvit termín na matričním úřadě, domluvit obřad s farářem a rozeslat pozvánky. Hudbu nám pouštěl kamarád DJ, v kostele zazpíval místní chrámový sbor a fotky udělal můj švagr. Výběr květinové výzdoby a svatební kytice trval sotva půl hodiny. A bylo to. I u většiny mých kamarádek to proběhlo tak nějak podobně. Zato teď už často dva měsíce nestačí ani jenom na objednání termínu v obchodě se svatební módou. Leiny šaty, elegantní sen ze saténu a krajky, jsme vybraly podle vzorových modelů a objednaly už před půl rokem a teď jsme každý den čekaly, kdy nám z obchodu zavolají, abychom je přišly vyzkoušet.

„Snad se bude Timovi líbit dekorace, kterou jsme vybrali, Bene," řekla Leo. Vzhledem k tomu, že byl zaměstnaný jako

fyzioterapeut, nemohl si Tim dnes vzít volno, aby s námi šel na tak brzkou schůzku.

„Tomu je to přece úplně volný," utrousil Ben suše. „Timo by si nejspíš vůbec nevšiml, ani kdyby odstín potahů na židle barevně neladil se svícny."

Já asi taky ne! Zasmála jsem se. Přesně tohle se mi na mém budoucím zeťovi tak líbilo. Pro něho bude po celý svatební den důležité jen jedno jediné: jeho nevěsta! Ať už s barevně sladěnými potahy na židle nebo bez nich.

Leo s Benem mě vysadili před domem a já okamžitě běžela nakouknout do garáže. Vydechla jsem úlevou. Moje auto tam stálo a bylo naprosto nepoškozené, z čehož jsem usoudila, že Emma s matkou jsou také v pořádku. Z přístavku jsem slyšela ústřední melodii „Doktora z hor" a z pokoje mé dcery rachot kapely *Die Toten Hosen*.

„Nemáš chuť zastavit se u mě na skleničku vína?" zeptala jsem se Ilony, které jsem zatelefonovala, zatímco jsem se snažila vyzout boty, aniž bych při tom šlápla Conny na ocas. Podle jejího mňoukání by si jeden mohl myslet, že jí co nevidět hrozí smrt hladem.

„Rychle jsi mě přemluvila," okamžitě souhlasila Ilona. „Všechno přinesu." Nakrmila jsem kočku a odnesla ji k matce, u které většinou bývala přes noc.

Za půl hodiny jsme už byly pohodlně usazené v obýváku a já nalévala bordeaux, které Ilona přinesla ze svého malého lahůdkářství. Kromě toho tu byly i černé olivy, na tenké plátky nakrájená fenyklová šunka a úžasně krémový brie z nepasterizovaného mléka.

„Nemusíš pokaždý něco nosit," pokárala jsem ji s plnou pusou, ale nemyslela jsem to moc vážně. Na to mi tyhle lahůdky až moc chutnaly.

„To je v pohodě. Za to mi můžeš zase někdy upéct svůj božskej tvarohovej dort.“

„Dostaneš ho,“ slíbila jsem jí.

„Super. Potřebuju něco, abych udržela své boky v kondici,“ řekla a s úsměvem si poplácala bujné křivky.

Ilona byla baculatá už ve školce. Po několika desetiletích boje s kilogramy a s neustálými vzestupy a pády – mezi třemi konfekčními velikostmi – se loni ke svým 50. narozeninám rozhodla usmířit s vlastní postavou.

„Už toho mám dost. Když budu mít štěstí, mám před sebou ještě dvacet třicet let. Ale možná taky už jenom pět měsíců nebo tři dny. Kdoví? A tenhle čas rozhodně nebudu ztrácet počítáním kalorií nebo bodů nebo rozmícháváním nějakýho prášku a polykáním tý břečky jen proto, abych se snad ještě někdy mohla vtěsnat do velikosti 38. Jestli chce mít chlap štíhlou přítelkyni, tak u mě je na špatný adrese. A tukový polštářky jsou navíc dobrý proti vráskám.“

Od toho dne kupodivu přestala přibírat a celkově působila mnohem vyrovnaněji.

„A vůbec – nechtěla jsi mi něco říct?“ zeptala se najednou a tázavě se na mě podívala zpod svých černých brýlí. Zároveň si začala broukat chytlavou melodii. Ústřední píseň filmového trháku, kterou složil Jo Ranke a která mu vynesla dokonce nominaci na Oscara.

Okamžitě jsem ucítila, jak se mi rozbušilo srdce.

„Četla jsi to?“ zeptala jsem se zbytečně a snažila se trochu uklidnit. Zároveň jsem byla ráda, že si konečně s někým můžu o Joovi popovídat.

„Nikdy bych si nemyslela, že se sem vrátí,“ řekla a strčila si do pusy olivu.

„Já taky ne. A představ si, že jsem ho dneska dokonce viděla!“

„Fakt? Kde?“ Poposedla si na pohovce a naklonila se ke mně.

„V autě. Projížděl kolem.“

„A? Jak vypadá? Tak povídej už!“

„Zas tak dobře jsem si ho nemohla prohlédnout.“

„Na fotkách vypadá skvěle,“ řekla Ilona. „Ale stejně je to blbec. Že tě tenkrát jednoduše nechal a ani se ti už neozval.“

„Ále,“ mávla jsem rukou. „Na to jsem už dávno zapomněla.“

„Víš, co by mě zajímalo?“

„Co?“

Už jsem se to nedozvěděla, protože v tom okamžiku se od domovních dveří ozval zvonek.

„Už jdu!“ slyšela jsem Emmu volat ze schodů. To bude určitě některá její kamarádka.

Než jsme se ale s Ilonou mohly znovu pustit do hovoru, ozvalo se zaklepání na dveře obývacího pokoje a vešla Zoe. V ruce velkou lahev vaječného koňaku. Ach bože! To nebylo dobré znamení. Vaječňák pila, jen když byla nešťastná nebo ji něco pořádně rozčílilo.

„Doufám, že neruším,“ řekla a dost otráveně pohlédla na Ilonu.

„Vůbec ne!“ řekla jsem.

„Dost,“ odpověděla Ilona, „jenže to ti pravděpodobně nezabrání, abys tady zůstala.“

„Rozhodně ne.“

Ilona neměla Zoe nijak zvlášť ráda a netajila se tím. Nechápala, proč se musím kamarádit zrovna se ženou, která se mi vyspala s manželem. I když je to moje zaměstnavatelka. Ilona byla jediná, kdo o tom věděl, a musela přísahat na naše přátelství, že nikomu nic neřekne. Zatím svůj slib dodržela. Což jsem u ní vysoce oceňovala, protože někdy uměla být docela užvaněná.

„Tak už si sedni,“ vyzvala jsem Zoe a ona poslechla, aniž by nějak komentovala Iloninu poznámku. Ani Zoe Iloně

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy Hlavně zachovat chladnou hlavu**.**
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.